

מסקנות מהמסקנות של ועדת-יחקון

אחרי מבול המאמרים והמיכתבים למערכת, שהציף את העיתונות הישראלית בעיקבות פירסום דו"ח ועדת יחקון, הגעתי לשררה של מסקנות, שאם אינני טועה, איש עדיין לא הגיע אליהן, או לפחות לא אמר אותם בפומבי:

(א) העסק אבוד, שום ניתוח פלאסטי לא יצליח לכסות על הפגמים האסתטיים שנתגלו בפניה הדשנים והשבעים של החברה הישראלית.

(ב) מקור כל הצרות שירדו עלינו הוא בחינוך ליושר, טוהר מידות, הגינות, מסירת רות והקרבה, שהיה נהוג בארץ-ישראל עוד לפני קום המדינה.

(ג) האחרים לחינוך הזה פשוט לא העלו על דעתם שיימצאו תמימים כמו ביבי (ד"ר ניב), שיקבלו את דבריהם ברצינות. הם לא לקחו בחשבון שתמיד יימצא איזה טיפוס יוצא-דופן, שיאמין לשקרים שלהם וינהג לפיהם. ועשיתי זה מתנשם בהם.

(ד) מסתבר (אם לא ידעתם את זה עד כה) שגם שופט עליון הוא ככל האדם, יש לו מעלות ומגדרות, כימעט כמו לכל אחד מאיתנו. בניגוד לדעה המקובלת, אין השופט טיול רגשות, וגם שיקור ליו מודרכים לפעמים על-ידי סימפטיה שיש לו לאדם זה, וחוסר-סימפטיה שיש לו לאדם אחר.

(ה) בדרך-כלל מצליח השופט להסתיר את רגשותיו, אך קורה, כמו במיקרה של השופט יחקון, שרגשותיו מבצבצים מתוך ים ה"טקסט הלגליסטי".

(ו) כמו כל אורח טוב, גם השופט רואה את המדינה, ביטחונה ורוחו, תהה הכלכלית בראש דאגותיו, ומוכן למענה לעצום עין, לפעמיים, מפגמים קטנים בשטח טוהר-המידות. אחרי הכל, מה זה רווח פרטי של כמה עשרות אלפי דולארים — גם אם רווח זה הגיע לבעליו שלא בדרך הישר — לעומת המיליונים הרבים שאותו איש הפיק בשם המדינה, והכניס לקופתה הדלה? ובעיקר, כאשר מתלווה לעסקיו של אותו איש גיחוחם הקסום והקדוש של שיקולים ביטחוניים?

(ז) כל זה לא חדש. תמיד ובכל מדינה היו שופטים אשר העדיפו לא אחת את טובת המישטר וביטחונו על טובת החברה, ולפי עמים אפילו על טובת האדם.

(ח) האבא, כאשר הממשלה ממנה ועדת חקירה ממלכתית, עליה להקפיד יותר ב"בחירת חבריה, לא כל אלוף (מיל.) יראה אוטומטית את ביטחונה ורווחתה הכלכלית של המדינה מעל לכל. מסתבר שדווקא אלופים, כמו זור, אינם מתרגשים ועושים במכנסים, בהתנשפות דגל הביטחון והרווחה לאוצר-המדינה, שי ביניהם אנשים מסכריים שאפשר להיות גם ביצועיסט טוב וגם אדם ישר ונקיים-פיים. בעת ובעונה אחת, זה נשמע אולי כאבסורד גמור בנוף שלנו, אבל, רבותי, זו עובדה.

נה, המביא את העולם כולו עד חדר-הנוחיות שלי. ואחרי שאני עוברת על המאמרים והמודעות, אני מתמלאה מחדש בהרגשת ביטחון של "אינבריריה", ואני לא מספקת לרגע ברצונה הכן של הממ"שלה להגיע עם הערבים להסדר של שלום סופר-אוטומטי בעל 4 דלתות והנעה קדי-מית, שכבש את השוק האמריקאי במיזרה הרחוק. ואז אני קמה מספת-היוקרה בעלת מיורון גומאוויר מתוצרת "ירושלים" של גומאוויר, ומודה לאלוהים, שהוא המילה האחרונה באופנה, שאני חיה במישטר דמוקרטי, שבו אני יכולה לחשוב מה ש-אני רוצה, ולעשות מה שאני רוצה.

צעקה כאב

בית קלון — קלונג אדוני הנכבד כי בבואך לכאן שכחת להביא ספר תפילות כדי לברך אותה — את האשה הזאת שפרשה את גופה לפניך להנאתך ולשמחתך שבזכותה אתה קורא לעצמך "גבר"!

ביום עירוני

- גופך — נפתח לעומקו, לרוחבו כביוב עירוני.
- הגונים — בלי בושה שופכים כמי שופכים את עצמם לתוכך.
- גופך — סופג הפרשות, גסויות, תסביכים, תיסכולים.
- גופך — קולט שינאות, אכזבות, כשלונות, יאוש.
- גופך — אפיק רחב, מסועף העולה על גדותיו מרוב שינופת.
- של הגונים-מדומים! 40,000
- רופאים, פועלים, אמנים, בנקאים — גברים. מורים, בנאים, חקלאים — גברים. עניים, עשירים, חכמים, טיפשים — גברים. צעירים, זקנים, גאים, צנועים — גברים.
- 40,000! 40,000! 40,000!
- 40,000 — גברים לקוחותיך ושופטיך, זונה! — הם גברים.

השבע הגיעו אלי בדואר, 12 קריאות ולחשים של זעם חנוק, מרוח בצבע פיזי נאיבי, כפי שהמשוררת החותמת בראשי התיבות ל. מ. מכנה את שיריה. ומאחר ואני מוצא בהם צעקה אמיתית של כאב ועוצמה רבה, אני רואה זאת לחובתי לחלק עימכם את החוויה שעברה עלי, על-ידי פירסום ארבעה שירים של המשוררת הי-אלמונית:

לו היית לחם

לו היית לחם — היו מברכים אותך מדי יום. לא היית יין — היו מקדשים אותך מדי שבוע.

לו היית ירח — היו נושאים אליך פטם. לו היית שמש — היו אוספים אותך במראות.

לו היית אניה — היו מניסים עליך דגלים. לו היית ים — היו כותבים עליך שירים. לו היית חתול — היו מפחדים ממך עכברים. לו היית כלב — היו בורחים מפניך חתולים.

לו היית פרח — היו קוטפים אותך בעדינות. לו היית עץ — היו מציצים מעליך ציפורים.

אבל את רק זונה... את רק זונה שאין מברכים ואין מקדשים. את רק זונה... את רק זונה... את רק זונה בכל הכל!

בית קלון, בית בושת

בית בושת, בושת, אדוני הנכבד כי לא למדת עדיין להסמיק!

גם אנחנו רוצים לדעת

שאין לו כל אפשרות לקבל אינפורמציה מהמקור? האם שר הבטחון חושב שרק את מצפנו המתיסר של דוד שחם יש להרגיע? ומה עם מצפונם של חברי הקיבוץ צים ומאות המפגינים שהתקוממו נגד נישול הבדואים בפיתחת רפיח? אם קיימת אינפורמציה שיש בכוחה להשקט את הרוחות, למה לא תפורסם בי רבים? הציבור רשאי לדעת את העובדות. אחרי הכל, נישולם של הבדואים, הפקעת אדמותיהם ופי-צוץ בתיהם אינו עניין פנימי של לשכת מפלגת ה"עבודה" בלבד. ועוד הערה קטנה: לטענתה של ראש הממשלה כאילו דבריו של ער רך "אות" מחייבים גם אותה — אין שחר, אם דעותיהם הפרטיות של שרים ב-ממשלת ישראל אינם מחייבים את הממ-שלה ואת הנברת גולדה מאיר, למה יחיי-בו אותה דעותיו הפרטיות של אורח בשם דוד שחם? מספיק עם הצביעות הזאת!

מר דוד שחם, עורך "אות", פירסם לפ-ני שבועות אחדים מאמר נגד קלות העונש שהוטל על קצינים בכירים בצה"ל בעק-בות פרשת פיתחת רפיח ועל פרשת פית-חת רפיח עצמה. לשכת מפלגת העבודה קיימה דיון חריף במאמר, ביוני-מתו של שר הביטחון, אשר טען בין השאר ש"הדברים נכתבו מ-תוך אי ידיעת העובדות". גם סגן שר התחבורה, גד יעקבי, תקף את עורך השבועון, "אשר פירסם מאמר בעל חשיבות צי-בורית גדולה בלי ידיעת העוב-דות".

מתוך טענות קשות אלה ניתן להבין שאילו ידע מר דוד שחם את העובדות, אילו שמע אינפורמציה מפי שר הבטחון, הי-רמטכ"ל והקצין הבכיר מאד שאת פיטוריו הוא תובע — אין להניח שהיה כותב את מה שכתב. טיעון מעניין מאוד, ומה איתנו? מה עם הציבור הרהב

הזמנה לעוגה

זה לא נכון! זה לא נכון ששום דבר לא בסדר במדינה הזאת. יש דברים שהם בסדר גמור. עוגות, למשל. לא כל העוגות, כמובן, אבל בתל-אביב, ברחוב אבן-גבירול 85, בקונדיטוריה "עדיה", המנוהלת על-ידי צמד האשפים טיבי דגן ופאול כרמון, אפ-שר להשיג עוגת קרם אחולמניוקית ששמה "קראמל", שכמה ינותן לטעום רק בווי-נה, אולי, שככה יהיה לי טוב.

תיכונן ערים

ההגדרות הכי קולעות מגיעות אלי מאוחר. שחיפה מוגדרת על-ידי פרנקופילים כ"עפולה-סור-מארד" שמעתי כבר מזמן. אבל אתם ידעתם שעפולה מוגדרת על-ידי אדריכלים כ"העיר היחידה במדינה שכל הבתים שלה מצאיים מחוץ לעיר"? אני לא ידעתי, ורק השבוע שמעתי את ההגדרה מפיו של ידי. משהו כאן לא בסדר עם אמצעי-התיקשורת!

מונולוג של אדם חושב

תראה, אני לא מתעניינת בפוליטיקה, ואני גם לא מתמצאת בשטח הזה, אבל שישלמו לי לא הייתי מוכנה לחיות ב-רוסיה, או בכל מדינה קומוניסטית אחרת מאחורי... נו, איך קוראים לזה? ... מאחר רי מסך-הברזל.

בשבילי חופש-הפרט זה דבר קדוש. אני לא מוכנה שיגידו לי מה לחשוב ומה לע-שות, וברוסיה שוטפים לאנשים את המוח כל יום בעיתונים, ברדיו, בטלוויזיה, וסותי-מים להם את הפה.

אני לא אומרת שהעולם החופשי הוא מושלם. לא! אבל לפחות הוא חופשי.

בדמוקרטיה — אפילו אצלנו — אדם יכול לעשות מה שהוא רוצה, אני למשל, מאוד אינדיבידואליסטית מטבעי. זה מת-בטא בכל. בדרך-המחשבה שלי, בלבוש, בריהוט, בסיגנון — הכל!

בבוקר, אחרי שבעלי יוצא לעבודה, אני קמה לי מתי שמתחשק לי, ומתחילה את